

האם יהפוך משפטם של חברי "החזית האדומה" למשפט הפוליטי הראשון בישראל על בעיית פלסטין?

(המשך מעמוד 18)

ישראל נגד כל הגופים שוחרי השלום, וביתור נגד כל חוגי השמאל, ובתוכם גורמים שמאליים סטרייטים מובהקים, כמו ש"ח.

הנסיגה שנעשה על ידי חוגים מסוימים לשייך את הצעירים היהודים החשודים בתברות ברשת למצפן, היה נסיון שהעיד על חוסר התמצאות כמה שמתרחש ב"ליים השמאליים של החיים הפוליטיים בישראל.

למעשה מודבק כיום השם מצפן לחצי תרסר מאים שמאליים קיצוניים, המונים יחד כמה עשרות בודדות של חברים, והר מאשימים זה את זה בכך שהם ארגוני סרק שהוקמו על ידי שירותי הבטחון על מנת להוות סתומי-בטחון לפעילותם של צעירים בעלי דעות שמאליות קיצוניות. אין עדות טובה יותר ליעילות שירותי הבטחון מאשר העובדה שלמרות מעצ צרם של ארבעת היהודים חברי החזית האדומה, לא עצרה המשטרה לחקירה איש מעשרות חברים נוספים שהיו קשורים עמם בצורה זו או אחרת בפעילות פוליטית.

מצפן ההיסטורית זו שהוקמה ב-1962 על ידי פורשי מק"י ואישים נוספים, כמעט שאינה קיימת. כיום קיימים שני ארגונים הקוראים

לעצמם בשם "הארגון הסוציאליסטי הישראלי" ומציאים לאור בטאונים בשם מצפן. הארגון האחד, בעל נטיות אנרכיסטיות, בראשו עומדים עודד פילבסקי, עקיב בא אור וחיים הנגבי, משותק באופן חלקי כיוון שמרבית פעיליו נמצאים בחו"ל, מטיי לים בעולם כבני תפנוקים של השמאל החדש העולמי. הארגון השני, שהוא הסניף

טיסטים הצרפתיים, פלג שני הקים אז עם אנשים מבוזג את הברית-הקומוניסטית-המהפכנית. הברית עצמה התפלגה לאחר-מכן לשתי קבוצות — קבוצת מאבק בראשותו של אילן אלברט, חבר קיבוץ גן-שמואל ל"שעבר, וקבוצת החזית האדומה של דני ורד ואורי אדיב. שתי הקבוצות גם יחד

כמעט מחצית מחברי רשת הריגול

היו סוכנים של שירות הבטחון

ממשיכות לקרוא לעצמן "הברית הקומוניסטית-המהפכנית". מה שמשותף למרבית ארגונים אלה היא שלילת זכות קיומה של מדינת ישראל כמדינה ציונית, שתהווה בית לאור מי לעם היהודי. במדינה, בה אין כמעט איש המתחשב ברצינות לאידיאולוגיה פרו-ליטית, לא עוררו דעותיהם הפוליטיות של ארגונים אלה, וההבדלים הרעיוניים ביניהם, תשומת-לב כלשהיא. אם זכו אני

הירושלמי של מצפן, שהתפלג מהסניף התל-אביבי לפני כשנה, בעל נטיות טרז"ק קיסטיות ובראשו עומדים אריה בוכר ומיכאל ("מיקאדו") ורשבסקי. קודם לפילוג זה היה פילוג נוסף ב-1970. אז נחלק מצפן לשלושה ראשים. פלג אחד בראשותו של הר אהים יוסי ויגאל שורץ ויהודה קופפרמן הקים את קבוצת אוונגרד, אף היא קבוצה טרוצקיסטית הקרובה בדעותיה ללמבר

שי מצפן בפירסום היה זה בעיקר בזכות הפגנותיהם ומשפטיהם. אולם מה שנראה עד אומול כמשחקים רעיוניים של כמה צעירים חסרי חשיבות בשולי החיים הפוליטיים בישראל, קיבל עתה משמעות חמורה הרבה יותר. הציבור הישראלי, שבזו לאידיאולוגיות, נוכח לפתע כי אידיאולוגיה פוליטית יכולה לטמון ב"חובה חומר-נפץ, פשוטו כמשמעו.

אם כי הניסוח שנפחו השבוע מחתרת התיזמורת האדומה והסכנות שנשקפו מ"מנה לישראל היו מוגזמים ביותר, אי אפשר היה להתעלם מהומרתה. השאלה שנשאלה השבוע היתה: האם נגמר הכל עם חשיפת הרשת ולכידת אנשיה, או שמה מתחילה רק עתה הפרשה האמיתית. כן, אם אומנם פעלו הצעירים היהודים ברשת מתוך מניעים אידיאולוגיים טהורים שהם משוכנעים בצדקתם, הרי שבמהלך משפטם ינסו כנראה להגן על דעותיהם. משפטם עלול יהיה להפוך לבמת תעמולה מצוינת לכל הדעות ה"שוללות את זכות קיומה של ישראל, לש"רת את מטרותיהם של ארגוני הפידיאון. אלא שגם סכנה זו לא נראתה השבוע חמורה ביותר. כפי שנראה לא ינסו אותם חשודים, שהודו באשמתם, להגן על מעשיהם ולהצדיק את עצמם. כבר עתה, טוענים אנשי שירותי-הבטחון, הם מודים ב"כל מתחפים פעולה זמכים על חטא.

אהוד אדיב:

הצנחן שקיבל בחילה בבקעת הירדן

כל העצורים היהודים החשודים בהשתייכות לרשת הסורית, שייכותו של אהוד ("אודי") אדיב, 25, בן קיבוץ גן-שמואל, לרשת היא הבלתי נתפסת והבלתי מתעכלת ביותר.

כי אודי יכול היה בקלות לשמש כסמל הצבר הטיפוסי, מוצר אנושי לדוגמה של מדינת ישראל, הוא נזחן בכל התכונות החיוביות המקובלות כהכרה בסטאטוס חברתה הצברית: הופעה חיצונית מרשימה; רמה אינטלקטואלית גבוהה; קסם אישי; חושים מפותחים לצדק ולעזרה לזולת; היעדר יצר התבלטות ומידה מסוימת של צניעות וענווה.

בנה של משפחת אדיב, ממיסדי קיבוץ השומרה-הצעיר גן-שמואל של חדרה, נמנה בייחוסו על האצולה של תנועת העבודה הישראלית. סבתו, רחל אדיב, היתה עד לפני זמן לא רב יושבת-ראש מחלקת החברות בתנועת העבודה. סבו, ישראל אדיב, הוא מייסדי בנק הפועלים. אמו, טובה, היא פסיכולוגית, אישה חזקה בעלת דעות שמאלניות מוגדרות, עליהן חינכה את בניה.

אודי יפה-התואר וגבעה-הקומה, נחשב לאחד מבחירי הקבוצה בה גדל במסוד החינוכי של גן-שמואל. הוא היה תלמיד מצטיין, ספורטאי פעיל, חברותי ומנהיג טבעי. את שירותו הצבאי עשה במיסגרת הגנה המוצנח. במלחמת ששת-הימים השתתף בקרב על ירושלים עם חטיבת הצנחנים של מוטה גור, היה ביחידה שלחמה בגזירת מוזיאון רוקפלר וסבלה אבידות קשות ביותר.

ידידות ובני משפחתו של אודי טוענים כי הם, למראה הדם והאיברים המור"סקים של חבריו, התערער מהשוו באמרו נחו ובתפיסת החיים שלו, שהוביל אותו אחרי-כך לאמונה במהפכה אלימה שתשנה את העולם. אחרים טוענים כי השינוי הקיצוני בדעותיו של אהוד, שהביא אותו לידי שלילת זכות קיומה העצמאית של מדינת ישראל כמדינה ציונית, התחולל מאוחר יותר, בעת ששירת כמפקד כיתה

ייתכן שלדביקותו של אודי ברעיונות קיצוניים לשינוי פני העולם גרמה גם מחלתה של אחותו הצעירה (מלבדה יש לאודי עוד אח ואחות). האחות הקטנה חולה במחלה חשוכת-מרפא. במאמץ להציל לה היא נשלחה לטיפולים רפואיים בבריטניה ובארצות-הברית. לשווא. על-מנת לספל בה עזבה גם אמו של אודי, טובה, את המשק למשך תקופה מסוימת, ה"גוררה בעיר עלי-חשבון הקיבוץ עם הבת החולה.

חבריו של אודי ראו דווקא בדביקותו

ביחידת צנחנים ששמרה על הקו בבקעת הירדן.

באותה תקופה, בטרם היה קו הגבול עם הירדן חסום, נאלצו החיילים בבקעה להילחם במסתננים שניסו לחצות את הגבול ולא תמיד היו דווקא חבלנים נוש"איי-שק. ההתיקלויות עימם, שהסתיימו לעיתים בקטל, עוררו באודי תחושת הבח"ל לה הממבז הקיים והחלטה נחושה לפעול לשינויו.

הוא הצטרף לאירגון מצפן, נטש את קיבוצו, הלך ללמוד פילוסופיה באוניברסיטת חיפה. המשיך לשחק כדורסל, לא התבלט בפעילות פוליטית קיצונית ב"אמפוס החיפאי". בפגישות פוליטיות של מצפן היה נחבא אל הכלים ומצטנע, אך בביקוריו בקיבוץ, אצל חבריו ואצל משפחתו, היה מצטרף לא פעם לויכוחים קור-לניים.

אודי פרש ממצפן עוד לפני הפילוגים של שנת 1972, בגלל חוסר הפעילות שלה. הוא טען שאנשי מצפן רק "מברברים" אחרי-כך הצטרף לברית המהפכנית.

היה זה אודי עצמו שהפך לאידיאולוג של הברית. ניצח, ע"פ עקרונות של מחתרת הצבא האדום שקמו במדינות שונות. בנוסף הצבא האדום היפאני, ממנו באו לישראל קונו אוקאמוטו וחבריו, את הפלסטורמה של הברית. למרות לימודיו בחיפה, הירבה אודי לנוע על-פני המדינה. הוא השתתף בכל ההפגנות שערכו חוגי השמאל בארץ בפרשיות וחנויות שהס"עירו את המדינה בשנים האחרונות. הוא היה פעיל בחוגי סטודנטים בירושלים. בויכוחים בקפה כסית בתל-אביב, הירבה לנסוע גם לכפרים ערביים, שם היו לו חברים עוד מילדות.

את מחיתו היה אודי מוצא בכל מיני עבודות מקריות. לפעמים עבד בסבלות. לפעמים כפקיד קבלה בבת-ימלון בלילה. עם זאת, למרות שלילתו את המדינה, המשיך כל השנים לצאת לשירות מילר-אים. את שירותו המילואים האחרון שלו עשה אהוד לפני כשמונה חודשים, בבקעת הירדן.

ברעיונות קיצוניים סימן לתמימותו. איפה מוצאים היום אנשים המוכנים להקריב את עצמם למען האידיאלים שלהם? אמר אחד מחבריו, "לשם כך צריך להיות מטורף או תמים. אודי היה כנראה מהסוג השני. הוא נפל קורבן לאמונתו ביכולתו לתקן את העולם".

סיפרה אחת מידידותיו הרבות של אודי: "לפני זמן מה עברנו ברחוב וראינו קב"צן יושב על המדרכה, אודי הביט בו ארוכות ואמר: 'את רואה, גם אני אמור את חיי בצורה זו'".

דוד קופפר:

השכנים אפרו: "לתלות אותו!"

השכן, איש כבן המישים, דובר עברית במיבטא מיוחד, מצייץ, כי ראה לא פעם את: "זה עם המכונות האדומה. בחור גבוה עם מישקפים, שהיה בא אל דוד לפחות פעם בשבוע. אחרי זה ראיתי אותו בעיתונים." והוא מתכוון לדן ורד, הר ממושקף, בעל המכונות האדומה. מה שהשכן לא ידע הוא כי דן ורד ואודי אדיב באו אל דוד קופפר בעיקר כדי לגבות ממנו חובות. קופפר היה ידוע ב"ברית-הקומוניסטית-המהפכנית" כ"נוכל". הוא לווח כספים מחבריו ולא החזיר. הע"סיק פועלים ערבים מחבריו ולא שילם להם. לאודי אדיב היה חייב 500 ל"י, ש"אודי היה צריך לשלם כדמי-לימוד. שנה את הכסף. הוא עצמו היה בורח מפניהם ומנמנע לפגוש.

אל אשתו, ממנה התפרסם, חזר אחרי ש"היתה מכניסה אותו כל פעם ל-21 ימי מא"ס, משום שלא שילם לה מזונות. אחת העילות לא יכלה לשאת, צעקה: את הידיעה על מעצרו של דוד, צעקה: "צריך לעשות להם כמו שעשו לאלי כהן, כמו שתלו אותו בכיכר המרכזית בדמשק. צריך לתלות אותם בכיכר דינג'ונו, טפו עליהם!" בבית הוריו של דוד קופפר, לשעבר חבר רק"ח ובעל עבר פוליטי, למצאת רק אימו ואחותו. האחות, לא משק לשעבר בחודר שי היונה האחרונים, מטרבת לומר על מעצר אחיה דבר מלבד העובדה כי: "זו פרובוקציה ציונית נגד השמאל". האם, שהיתה משפוחת בשנתו שנתיים בבית חולים לחולי-נפש אינה מתערבת כלל ב"שיחה, היא עומדת במיטבח הועיר נהוה מת לעצמה שיבירי מישפטיים.